

Sammanställning av frågor och svar från menti till Nicolas Lunabba

1. Vad skulle du vilja säga till oss kommunala verksamheter, hur behöver vi förändras och vad är de viktigaste konkreta sakerna vi behöver göra annorlunda?

Svaret på den frågan är delvis kontextuell. Alltså: Specifik för just er kommun, i.e. de behov som finns samt de aktörer (inom olika sektorer) som finns just där. Generellt så behöver vi alla vara öppna för nya lösningar, med övertygelsen om att (precis som forskningen bekräftar, samt det 17 målet i Agenda 2030) samarbeten över sektorsgränser och prestigelöshet med tydligt fokus på medborgarnas bästa (utifrån deras behov) är vägen framåt för ett hållbart samhälle.

Mål 17: "Genomförande och globalt partnerskap ... De globala målen kan bli verklighet bara genom globala samarbeten".

Viktiga frågor: Var brister vi? Vilken kompetens behöver vi inhouse/komplettera med? Är våra insatser grundade i målgruppens behov/önskemål?

2. Finns det någon gräns för vad man kan göra/ inte göra?

Hmm, är inte säker på vad som åsyftas. Jag tolkar och svarar fritt: Ju mer förståelse vi har för de människor vi jobbar med/för, samt platserna de bor på, och det som rör människornas levnadsvillkor (socioekonomiska faktorer etc.) desto större är våra förutsättningar bidra. Möjligheterna är oändliga.

3. Hur kan skolan förstärkas?

Ett par tankar:

1. Likvärdig skola – detta måste vara det främsta målet.
2. Mer resurser
3. RÄTT resurser
4. Nya sätt att se på lärar-/elevrollen. Mer ett givande och tagande i läroprocessen (Paulo Freire: elevlärare/lärarelev).
5. Socialt ledarskap: Vikten av att engagera sig känslomässigt.
6. Förstå barnens sammanhang. Skolan är inte isolerad från samhället i övrigt. Barnen tar med sig "sina liv" in i klassrummen. För att leva upp till den kompensatoriska roll som så många barn behöver, måste skolan utgå ifrån var de "befinner sig" (ex: barn i Sverige äter inte ordentligt, har jobbiga hemförhållanden, har vänner som mördats). Det är oansvarigt, okänsligt, respektlöst att förbise detta. Det överensstämmer inte med "barnets bästa" och tron att ungarna är mottagliga för "studier" när de är trasiga. Skolan behöver vara förankrad i barnens liv... Hur detta ska förverkligas handlar bl.a. om praktiska insatser (typ: gratis frukost på skolorna, vilket finns i många "utsatta områden",

men saknas i desto fler), samt – återigen – en annan syn på den vuxnes/pedagogens roll.

Artikel 3 Barnkonventionen: "I alla åtgärder som rör barn ska man i första hand beakta vad som bedöms vara barnets bästa."

4. Hur finansierar ni er verksamhet?

Fyra potter/intäktskällor:

1. Kommun/politik
2. Näringslivet
3. Stiftelse/fonder
4. Egna intäkter (försäljning av kläder, medlemsavgifter etc)

5. Vet du om det finns en tanke om att skapa en överenskommelse kring medias retorik? Ett slags medborgarlöfte. Att de ska lova att inte prata om områden på ett sätt som spär på polarisering.

Jag tror inte att det är så enkelt. Forskning visar att arbetarklassen är "symboliskt utplånad ur traditionella medier". Människor som bor i de utsatta/etniskt segregerade områdena, däremot, är inte bara tystade i medierna, utan i hög grad just stigmatiserade/avhumaniserade. Vi behöver prata om det här. Vår lösning, i Helamalmö, har varit att aktivt bearbeta och ställa krav på medierna, men också att skapa våra egna kanaler (och därmed bl.a. kontrollera vilken bild av barnen som barnen nås av). Det är också svårt därför att mediernas rapportering också är tigt sammankopplad med partipolitiken (alltså delvis retoriken/debattklimatet), samt "journalistikens kommersiella ok" (som Jan Guillou kallar det i sin senaste krönika, 29/12)... Det finns mkt att säga. Men att tro att det går genom någon sorts överenskommelse tror jag inte på, de kommersiella och politiska krafterna är för starka. Läs gärna: <https://www.katalys.org/publikation/no-42-arbetarklassens-symboliska-utplaning-i-medelklassens-medier/>

6. Hur får man våra politiker att jobba för att utsatta områden får tillgång till fina skolmiljöer, föreningsliv mm som göra att man kan bryta segregationen istället för mer övervakning och fler poliser?

Det "enkla" svaret är att skapa tillräckligt stor folklig opinion för att vända samtalet och prioriteringarna. Historiskt (både i Sverige och världen) har förändringar i stor skala skett just då – och bara då. Allt annat blir att skrapa på ytan – projektism.

7. Arbetar ni tillsammans med skola som arena? Tänker att den verksamheten i Nydala och på Lindängen också resulterade i högre känsla av trygghet.

Vi jobbar en del med skolor men tyvärr inte tillräckligt många. Vi skulle vilja se fler samarbeten mellan skolan och föreningslivet.